

MONTA UPĪTE

* *

Nav svarīgi, ko domā par mani,
Svarīgi, ko domāju es!
Nav svarīgi, ko jūtu pret tevi,
Svarīgi, ko jūti Tu!
Nav svarīgi, kopā vai nē,
Galvenais, ka laimīgi....
Skaistāk, proti, ka kopā
Jo cimds bez rokas taču nav nekas!
Tomēr, ja jūtas, domas un sirds ir stipras,
Pārciest var jebko!

(2007)

* *

Ar vienu gadu mūžībā
Ir par maz, lai atrastu Tevi!
Ar vienu mēnesi gadā
Ir par maz, lai satiktu Tevi!
Ar vienu nedēļu mēnesī
Ir par maz, lai redzētu Tevi!
Ar vienu dienu nedēļā
Ir par maz, lai iepazītos!
Ar vienu stundu dienā
Ir par maz, lai parunātos!
Ar vienu minūti stundā
Ir par maz, lai mīlētu Tevi!
Bet ar vienu sekundi mūžībā
Ir par daudz, lai es ienīstu Tevi!!!

(2007)

TU

Tu, cilvēk, neaiztiek mani,
Lai dusmas nešaujas uz āru!
Pērkons lai nerūc
Un saulei vēl mirkli dod vaļu.
Tu, cilvēk, netraucē mani,
Man zvaigznes vēl jāsasauc barā!
Un mēness jānoliek atpakaļ
Debesīs - tur tam īstā vieta.
Tu, cilvēk, nepārtrauc mani,
Kad šūpuļdziesmu bērnam dziedu,
Kad acīs lūkojos Tev es,
Un miegā saldi slīdu...

(2006)

NE ES

Es neesmu tāda
Kā tās zvaigznes
Debesīs.

Es neesmu tāda
Kā grāmata,
Kas plauktā stāv.

Es neesmu tāda
Kā debesis pirms
Lietus.

Es neesmu tāda
Kā tās citas...

Esmu tikai vientuļa puķe
Bez skaisti zaļajām lapām,
Bet tikai ar pāris ziedlapām.

Un es augu vienatnē -
Ceļmalā!

(2008)

**

Dzejnieks-iesācējs raksta dzeju.
Raksta vienu, raksta otru vārdu.
"Nē! Tā nav labi!" dzejnieks pie
sevis nodomā un izmet savus
pantus papīrkuŗvī.

Dzejnieks iesācējs sāk no jauna.
Domā vienu, domā otru domu.
Kā neiznāk, tā neiznāk.
"Nav lemts," viņš domā.
"Nav lemts būt dzejniekam
pat ne priekš sevis!"

Dzejnieks-iesācējs atguļas zālē.
Skatās debesīs, skatās saulē...
Un iegrimis domās par sevi -
Dzejnieku-iesācēju,- pat nepamana,
Ka dzejolis jau galvā.

Uz priekšu, dzejniek-iesācēj!
Uz priekšu! Ja neveicas, tad
Atceries par sauli, par debesīm...
Un par savām neveiksmēm.
To es novēlu ikvienam,
Arī sev- dzejniekam-iesācējam!

DRUVIENAS SKOLAI

Tā nelielā, nelielā skola,
Kur visi gājuši ir,
Dzīves un bērnības sākums
Ikvienam aizsācies tur.

Tā nelielā, nelielā ēka,
Kur stārķi ik vasaru mīt,
Un skolas gariņš
Arvien vēl dzīvs...

Mūsu skolai - simt astoņdesmit,
Bet vai tas ko izmaina?
Tā joprojām man un citiem
Tikpat brīnumaina.

Jā, šī nelielā, nelielā ēka,
Ir arī mana pirmā skola,
Un es, tāpat kā citi,
Esmu tās lolojums.

Tā pils, kas kalna galā
Ar torni pret debesīm traucas,
Ir pieminēšanas, atcerēšanās
Un mīlestības vērtā.

Jā, jo tā ir mūsu,
Tikai un vienīgi mūsu pils -
Skola!

NECĒRT DRUVIENAS KOKUS

Druvienas spēks un lepnums,
Druvienas simbols ir ozols.
Katru bērnu, ejot mājup,
Pavada un sargā šis koks!

Ozolu alejas skaistās
Druvienas ciematu sargā.
Sargā no ļaunā un raizēm,
Arī no nejaukām domām.

Druvēnieši, saturieties!
Vajadzīgs ir visu spēks!
Noteikti mēs visi kopā
Nosargāsim savus kokus.

Ozoluš mums neatņems -
Neviens un nekad.
Un, ja kāds to mēģinās,
Cīnīsies ar mums.

(2007)

* *

Pabeidz šo dziesmu tu!
Izdomā tai tekstu,
Izdomā melodiju,
Izdomā arī par ko tā būs!
Par mīlestību - naidu,
Draudzību - nodevību,
Labo - ļauno,
Balto - melno, varbūt
Par mani vai tevi...
Padomā, kas to dziedās?
Vienīgais solists - mana sirds.
Bet, kas to spēlēs?
Vai tu būsi pianists?
Par vēlu domāt...
Viss jau ir izdomāts!
Un tā, soliste - mana sirds -
Jau dzied.
Pianists - tavi pirksti - spēlē!
Melodija jau sacerēta,
Bet pabeigta tā nav...
Šo darbu es uzticu tev.
Pabeidz šo dziesmu,
Lai autori esam abi!